

РЕШЕНИЕ

№ 6941

гр. София, 30.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 29.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **2601** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Съдебното производство е проведено по реда на чл. 268, вр. чл. 267, ал. 2, т. 5 от Данъчно - осигурителния процесуален кодекс.

Образувано е по жалба от адвокат – пълномощник на Ю. А. А., против Решение № ПИ-58/22.02.2024 г. на и.д. „директор“ на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане, изх. № С240022-137-0000595/24.01.2024 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция, в частта по т. 2. С тази част от разпореждането е отказано отписване по давност на публични задължения, в общ размер на 2 026, 78 лева (главници и лихви), представляващи задължения за: здравно осигуряване, Универсален пенсионен фонд, ДОО по декларация, обр. б, от 15.01.2018 г.

В съдебното заседание упълномощеният адвокат и жалбоподателят не се явяват. Доказателства за насрещно доказване не са ангажирани. Жалбата съдържа твърдения за неправилност и незаконосъобразност на решението, както и доводи за това, че: жалбоподателят не е бил уведомен за „започналото изпълнително дело; съобщението за доброволно изпълнение било връчено едва на 06.02.2024 г.; процесните публични задължения са погасени по давност на 28.02.2024 г. Не е заявена претенция за възстановяване разноски за водене на делото.

Ответникът - директор на ТД на НАП – С., чрез юрисконсулт: оспорва жалбата, излагайки аргументи за законосъобразност и правилност на решението и на потвърденото с него разпореждане; представя справка от информационната система на НАП, за общите задължения на Ю. А.; претендира юрисконсултско

възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, въз основа на доказателствата, съставляващи административната преписка, и като взе предвид доводите на страните, приема следното.

С оспорваното решение (л. 8 от делото) териториалният директор на НАП – С. е оставил без уважение жалбата от Ю. Ал. А., срещу втората част от диспозитива на Разпореждане, изх. № С240022-137-0000595/24.01.2024 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция (л. 16), постановяващ отказ да бъде прекратено, поради изтекла погасителна давност принудителното събиране на публичните вземания, предмет на изп. дело №[ЕИК]/2022 г., по отношение следните публични вземания, в общ размер на 2 026, 78 лева (главници и лихви), представляващи задължения за: здравно осигуряване, Универсален пенсионен фонд, ДОО по декларация, обр. 6, от 15.01.2018 г.

Отказът на публичния изпълнител в оспорената част е оспорен по реда, указан в чл. 266 ДОПК, пред директора на ТД на НАП – С., който с процесното Решение № ПИ-58/22.02.2024 г. е оставил без уважение жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след извършената в резултат на обсъждане на доказателствата и на доводите на страните проверка за законосъобразност, според изискванията на чл. 160, ал. 2, вр. чл. 268, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, излага следните мотиви по съществуването на спора.

Жалбата е основателна, но съображенията за това са различни от изложените в нея.

Разпореждане, изх. № С240022-137-0000595/24.01.2024 г. на публичен изпълнител при ТД на НАП – С. обективира действие на същия орган, което подлежи на оспорване по реда на Глава двадесет и седма ДОПК. Съдът приема, че жалбата е процесуално допустима, като подадена в съответствие с чл. 268, ал. 1 ДОПК.

Като общ институт, гарантиращ правната сигурност давността поставя възникването, развитието и погасяването на правните задължения, в зависимост от определен в съответния закон срок. Погасителната давност се прилага и по отношение на вземанията на Държавата. По същество тя представлява период от време, в който носителят на субективното право (в случая – Държавата) може да претендира събиране на публичното вземане. Разпоредбата на чл. 171, ал. 1 ДОПК постановява, че „публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок”.

Процесният случай, както стана ясно касае публично държавно вземане по декларация, обр. 6, подадена на 15.01.2018 г., представляващо задължения за: здравно осигуряване, Универсален пенсионен фонд, ДОО, за периода от 01.01.2017 г., до 31.12.2017 г., предвид втората таблица от разпореждането. От съдържанието на решението може да се разбере, че жалбоподателят е самоосигуряващо се лице, без да е уточнено от коя категория. С чл. 5, ал. 2 КСО е дефинирана категорията „самоосигуряващо се“, като „физическо лице, което е длъжно да внася осигурителни вноски за своя сметка“. Разпоредбата на чл. 7, ал. 4 от Кодекса за социално осигуряване постановява, че „осигурителните вноски по чл. 6, ал. 8 за самоосигуряващите се лица се внасят лично или чрез осигурителни каси до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се дължат“. От своя страна нормата на чл. 6, ал. 8 указва, че „осигурителните вноски за лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 са за сметка на осигурените лица и се дължат авансово: върху месечен осигурителен доход между

минималния и максималния месечен размер на дохода, определен със закона за бюджета на държавното обществено осигуряване за съответната година“. Член 40, ал. 1, т. 2 Закона за здравното осигуряване постановява, че „лицата по чл. 4, ал. 3, т. 1, 2 и 4 от Кодекса за социално осигуряване се осигуряват авансово върху месечен доход.....; вноските се внасят за сметка на самоосигуряващите се лица до 25-о число на месеца, следващ месеца, за който се отнасят, а окончателната осигурителна вноска най-късно в срока за подаване на данъчната декларация по чл. 50 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица“.

Предвид цитираните правни норми териториалният данъчен директор е дължал да изследва внимателно и подробно конкретните периоди (дати, месеци), на които установените в тежест на жалбоподателя конкретни публични задължения са станали дължими (изискуеми). Едва след такова изследване е възможно да бъде преценено, с оглед чл. 171, ал. 1 Д., дали по отношение на всички и/или на част от задълженията е изтекъл 5-годишният давностен срок. Мотиви в тази връзка липсват в процесното Решение № ПИ-58/22.02.2024 г. на и.д. „директор“ на ТД на НАП – С. и в потвърденото с него Разпореждане, изх. № С240022-137-0000595/24.01.2024 г. на публичен изпълнител. Ответникът е изложил мотиви само досежно нормите на Наредба № Н-8/29.12.2005 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, отменена, считано от 03.01.2020 г. Тези мотиви сами по себе си не изясняват релевантни за случая факти и не са убедителни. Поради това Решение № ПИ-58/22.02.2024 г. на и.д. „директор“ на ТД на НАП – С. следва да бъде отменено и на основание чл. 160, ал. 3 ДОПК административната преписка следва да бъде върната на същия орган за постановяване нов акт по същество, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на ЗЗО и КСО.

Водим от горните мотиви и на основание чл. 268, вр. чл. 160, ал. 3 ДОПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от адвокат – пълномощник на Ю. А. А. Решение № ПИ-58/22.02.2024 г. на и.д. „директор“ на ТД на НАП – С., с което е оставена без уважение жалба срещу Разпореждане, изх. № С240022-137-0000595/24.01.2024 г. на публичен изпълнител при същата териториална дирекция, в частта по т. 2.

ВРЪЩА административната преписка на същия орган, за постановяване нов акт по същество, след съобразяване с дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания по тълкуването и прилагането на ЗЗО и КСО.

Съдебното решение е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: